

[Industriministeren]

dre interesse end andre, der investerer, og derfor skulle de være mere varsomme med at anvende deres stemmeret. Hvis det er ideen i hr. Ellemann-Jensens synspunkt på dette område, er jeg aldeles uenig. Jeg mener, at det strengt taget bør være en forpligtelse. Jeg har ikke planer om at lovgive om det, men jeg mener, det bør være en moralsk forpligtelse, når man er i besiddelse af ansvarlig kapital, at udøve sin stemmeret og påtage sig det ansvar, der er, og tage stilling til den virksomheds fremtid og udvikling, man har ansvarlig kapital i.

Hr. Ellemann-Jensen havde nogle betragtninger om investeringslysten og dens afhængighed bl. a. af afsætningen; det nævnte hr. Ellemann-Jensen nærmest, som om han havde gjort en opfindelse. Jeg mener ikke, at der er nogen, der mener noget andet. Hvis og når der er en investeringsinteresse, hr. Ellemann-Jensen – det kunne der bl. a. være, fordi konkurrencedygtigheden rent faktisk er blevet forbedret fra 1979 og frem til i dag, bl. a. på grund af valutariske forhold og en ganske kraftig løntilbageholdenhed i forbindelse med de to seneste overenskomster – og hvis det også har resulteret i, at vi rent faktisk har en større eksport for nærværende, end vi har haft længe, så synes jeg da ikke, at hverken hr. Ellemann-Jensens eller hr. Palle Simonsens parti kan have noget imod, at man tilstræber, at en sådan investeringslyst, hvis og når den eksisterer, kan blive mødt med nogle investeringsmidler, der er til rådighed i den aktuelle situation til en lavere rente mod til gengæld senere at få et afkast, der svarer til den kommende tids økonomiske udvikling.

Endelig forstår jeg slet ikke hr. Ellemann-Jensens betydelige skepsis, fordi det ligesom fremgår af hans teori, at det er noget, man vil praktisere henholdsvis landbruget, byggesektoren og det øvrige erhvervsliv på. Der er tale om et aldeles frit valg. Der er tale om et tilbud, ikke noget som helst andet. Det betragtes øjensynlig nærmest, som om erhvervslivet ikke vil være i stand til at vurdere nytten af et tilbud. Der har jeg måske lidt større tillid til erhvervslivets dømmekraft.

Jeg skal over for hr. Glistrup, der siger, at det, man vil, er jo at tage pensionisternes penge, slå fast, at hr. Glistrup i fortsættelse af det sagde: det er ikke morsomt altid at få ret. Jeg tror, vi er mange i denne sal, der er

af den opfattelse, at det problem vil hr. Glistrup aldrig få, og det får han heller ikke i denne situation.

Det, der er tale om, er, at vi gerne vil prøve at værdisikre nogle af pensionisternes midler, samtidig med at de overordentlig mange pensionister, der er lønmodtagere – det er rent faktisk de fleste af privatpensionisterne – benytter deres midler to gange, nemlig til at være med til at sikre de arbejdspladser, de selv er ansat på, og den produktion, der på et senere tidspunkt skal sikre realværdien af den pension, de er interesseret i at få.

Hr. Rahbæk Møller og for den sags skyld hr. Gert Petersen var i virkeligheden også i dag overordentlig positive over for de synspunkter, regeringen har lagt frem. De understregede, at regeringen burde undersøge alle muligheder. Det er rent faktisk det, vi gør, og vi er også opmærksom på, at de synspunkter, vi har lagt frem, må vinde og kun kan vinde stadig større forståelse, efterhånden som afklaringen vinder frem.

Hr. Waldorff var af den opfattelse, at vi ville bruge pensionsmidlerne til erhvervstilskud. Det er en fejlagtig opfattelse. Der er tale om nogle midler, der har en anden renteprofil end de traditionelle midler, men der er ikke tale om noget tilskud. Der er tale om, at renteprofilen er lav i starten og senere råder bod på det ved at give andel til en større tilbagebetaling.

Hr. Arne Bjerregaards indlæg betragtede jeg nærmest som et sidste og afgørende indlæg til fordel for regeringens synspunkter, og det siger jeg hr. Arne Bjerregaard tak for.

Hr. Arne Bjerregaard bad os om at præcisere det nødvendige. Det er mit indtryk, at da vi gjorde det, sprang hr. Arne Bjerregaard og hans parti og andre fra.

Endelig opfordrede hr. Arne Bjerregaard regeringen til at bruge sine pædagogiske evner. Også jeg er jo gammel pædagog, så må jeg ikke have lov til bare i al stillfærdighed at sige, at der ikke alene er tale om pædagogerne; der er jo også en vis vekselvirkning, og der er unægtelig somme tider forskel på eleverne.

Må jeg slutte af med at sige, at det er mit indtryk, at det emne, der rent faktisk var forespørgslens indhold, har mødt en betydelig velvilje hos størstedelen af dem, der har udtrykt sig. Der har været meget lidt konkret kritik, og derfor må vi vist konstatere, at det,